

skal nu ikke gaa nærmere ind paa det; Sagen vil jo ventelig blive behandlet i et Udvalg, og Ministeren har jo bebudet, at den vil komme frem ved den Behandling, da vil der jo være Tid til nærmere at gaa ind derpaa. Men jeg synes dog, at da hele denne Sag i høj Grad har lagt Beslag paa den offentlige Opmærksomhed, er det ikke alene en almindelig Nysgerrighed, men en ganske naturlig Forventning, man har om at saa at vide, hvad Ministeren, som har haft Sagen til Overvejelse i halvandet Aar, og som har bragt den paa Bane eller forhandlet om den med Finansudvalget i Folketinget, egentlig tilsigter. Den ærede Minister kan dog ikke sige: jeg har virkelig ikke tænkt over denne Sag, jeg maa have mere Tid til Overvejelse. Jeg tvivler ikke paa, at den ærede Minister, som jo er meget resolut og sagkyndig, har for længst dannet sig en Mening om, hvorledes den midlertidige Ordning skal være. Naar det nu forlanges, at Landstinget skal frastige sig enhver Befattelse med denne Sag, saa maa vi sige til Ministeren: vær i hvert Tilfælde saa venlig at sige os, hvad De egentlig tilsigter i denne Sag, og vil saa Flertallet finde sig i, at Ministeren siger her ligesom i Folketinget, det vil sige paa en høflig Maade: den Sag kommer ikke eder ved, hold eders Næse derfra? Om nu den højtærede Minister ikke her i Salen, i Publikums Overværelse, vil meddele os, hvad han egentlig tilsigter med Berlingske, det kan jeg til Nød forstaa. Den højtærede Minister kan maasse mene, at han forhandler med en Stormagt, Berlingske Tidende, og derfor maa man være forsigtig og ikke afslutte sine Batterier i Sjendens Overværelse. Ja, det er nu en lidt barok Tante, at Berlingske Tidende lige over for en Indenrigsminister og et helt Ministerium skulde være en saadan drabelig Magt, som man maa være saa forsigtig med. Vi have vist alle det Indtryk, at naar blot den højtærede Indenrigsminister eller den højtærede Justitsminister vinker, saa gør Berlingske sin Pligt. Altsaa i og for sig ser jeg ikke, hvorfor den højtærede Indenrigsminister vil holde det som en Hemmelighed, og hvorfor det ikke maa komme frem ogsaa her i Salen. Men i ethvert Tilfælde er det den Slags Hensyn at tage, som den højtærede Minister jo maa være Dommer om selv, saa antager jeg dog rigtignok, at den højtærede Minister ikke vil gøre de Hensyn gældende, naar der bliver Spørgsmaal om lige over for et Udvalg for lukkede Døre at meddele, hvad det i Virkeligheden er, han tænker paa i

denne Sag. Jeg skal altsaa blot for Djebliffet her rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om han enten her i Salen eller i alt Fald for det eventuelle Udvalg vil meddele Landstinget, hvorledes han tænker sig, at den midlertidige Ordning skal være, som skal afløses ved en Lovordning. Den højtærede Minister har ikke sagt, at han ikke vil tage en Afgift. Det er jo muligt, at han vil tage en Afgift. Hvis han nu altsaa vil sige til Udvalget: Jeg skal nok sørge for en Afgift, det skal blive meget mere end de 40,000 Kr., og allerede af den Grund er det ikke værd at sætte noget Beløb her, saa antager jeg, at Udvalget kan have den Tillid til den højtærede Minister, at han nok vil sætte sin Vilje igennem. Men hvis den højtærede Minister siger til Landstinget eller til Udvalget: Nej, jeg vil ikke tage nogen Afgift, ja, saa synes jeg, der er al Anledning for dette høje Ting og for det andet Ting ogsaa, til at tage under Overvejelse, om vi saa ikke allerede i denne Samling skulle bestæftige os med denne Sag i almindelig Lovsform, hvis man skulde mene, at en saadan rent midlertidig Ordning af et Lovgivningsanliggende ikke bør afgøres paa Finansloven midlertidig, hvad jeg for Resten ikke ser, at der er det allermindste i Vejen for — der er jo Tale om en forventet Indtægt, der efter al Rimelighed bør opføres paa Finansloven. Men har man en vis Sky for at ordne denne Ting, selv om det kun var midlertidigt, ved Finansloven, saa siger jeg: Lad os saa overveje, om vi ikke skulde hævde Rigsdagens Ret her og sige, at vi ere berettigede til at lovgive, selvsølgelig med Hans Majestæts Sanction, og vi kunne lovgive enten endelig eller midlertidig, og nu, da den højtærede Minister siger til os, at han vil ikke varetage Statskassens Tarv, saa lad os se, om vi kunne gøre det. Der er jo Tid nok til at saa en saadan Lov, som blot behøver at være et Par Linier, om en midlertidig Ordning igennem; derom kunne vi hurtig blive enige. Vi have jo saa mange store Sager, og vi skulle rimeligvis fiddede adskillig Tid sammen, saa der bliver saamænd Tid nok til at vedtage en saadan Lov. Hvis saa den ærede Minister skulde ville møde et saadant Forsøg, et saadant Lovforslag om en midlertidig Ordning af den Sag, hvis endelige Ordning han selv erkender ligger under Rigsdagen, med at sige, at det er et Overgreb, at det er et stort Principspørgsmaal o. s. v., ja, saa tror jeg virkelig ikke, at Rigsdagen behøver at tage sig det nær. Lad saa begge Rigsdagens Ting blive enige om den midlertidige